

1

Cuộc hòa giải của cha và con

Chuyến về thăm bố mẹ lần này, kể lại tôi vẫn thấy ngùi ngùi. Trong khi mẹ cảm động sờ tôi từ đầu đến chân mà lầm bầm rằng nó lớn rồi, lớn thật sự rồi, thành một chàng trai vạm vỡ như thế này rồi, thì bố tôi vẫn mơ màng nhìn xa xăm. Dường như ông không nhìn tôi mà nhìn xuyên qua tôi, thấy một tôi nào đó của ngày hôm qua, hay nhìn thấy hình bóng bản thân ông không biết chừng. Mọi người đều nói, tôi rất giống bố hồi trẻ. Nhưng thật sự tôi vẫn không hình dung được, một anh chàng bụi bặm, xuề xoàng như tôi có nét nào giống người đàn ông nghiêm nghị, chững chạc từng chơi trong dàn nhạc hòa tấu Cỏ Xanh nức tiếng một vùng ngày xưa. Mẹ nói, bố tôi về già mắc chứng



lần thẩn, cả ngày chìm đắm trong hoài niệm, chốc chốc lại nói “ngày xưa...”. Dường như cái “ngày xưa” ấy chiếm hết chỗ trong tâm trí ông. Nếu chấp lại những cái “ngày xưa” ấy, tôi có thể hình dung ra một “ngày xưa” của bố tôi, khi mọi thứ đều tốt đẹp, hoàn hảo, kì diệu tựa thiên đường. Ngày xưa ấy có những đồng cỏ mênh mang tận chân trời. Ngày xưa có ánh trăng vàng bát ngát trên cánh đồng lộng gió những đêm



mùa hạ. Đó là thời điểm của nhạc hội đồng quê. Đêm nào cũng vậy, cư dân của đồng quê tụ tập trên bãi cỏ xanh, nhảy múa, ca hát vui nhộn cho tới sáng. Có hẳn hoi một dàn nhạc hoành tráng biểu diễn trong những đêm nhạc ấy. Bố tôi thất nơ kéo những khúc vĩ cầm ni non, trở thành chàng nhạc sĩ trẻ được các cô gái say mê mơ tưởng. Một trong những cô gái ấy sau này trở thành vợ ông, chính là mẹ tôi bây giờ. Ngày xưa mẹ nổi tiếng xinh đẹp nhất vùng. Sau đó thì, từ bao giờ không rõ, mọi thứ thay đổi, tất cả bị san lấp, đổ bê tông, xây cao lên. Không còn đồng cỏ, không còn cánh đồng, cư dân của đồng cỏ phần bị tiêu diệt, phần còn lại li tán tìm chỗ ở mới. Mảnh vườn nhỏ này trở thành chỗ cư ngụ của bố tôi cho tới giờ. Có lẽ vì thế mà ông thường dạo lên những âm thanh tí tê buồn bã, hồi tưởng quá khứ đẹp đẽ đã qua.

Phải mất một lúc bố tôi dường như mới ra khỏi màn sương mù kí ức mơ mơ hồ hồ đang choán đầy tâm trí ông.

- Trên thị trấn con sống thế nào?

- Dạ, tốt ạ. Con có nhiều bạn bè. Họ rất yêu thương con.

- Tốt, tốt. - Bố tôi lẩm bẩm. - Có nhiều bạn bè là tốt. Hồi trẻ bố cũng có nhiều bạn bè. Họ rất vui vẻ,



rất tốt bụng. Nhưng một số đã bỏ ta đi trước một bước rồi. Thế con có đủ cái ăn chứ?

- Dạ, đủ ạ. Mặc dù trên đó không nhiều rau cỏ như ở quê, nhưng người ta vẫn trồng rau. Và còn có những bãi đất trống, công viên, cây trên vỉa hè, tụi con không thiếu ăn.

- Ủ... được. Vậy âm nhạc thì sao?

- Tụi con lập ra một ban nhạc, biểu diễn cho những ai muốn nghe. Chủ yếu là tự chơi với nhau, rất vui vẻ ạ.

Bố tôi ngẫm nghĩ một lát. Rồi bảo:

- Con biểu diễn cho ta nghe thử nào. Lâu quá rồi không nghe con đàn.

- Bố... thật sự muốn nghe con đàn ạ? - Tôi ngần ngừ.

- Ủ. - Ông gật đầu.

Tôi bèn tấu lên một điệu nhạc vui nhộn mà tôi vừa soạn được tuần trước.

Tôi cứ tưởng bố tôi sẽ phẩy tay, bảo: “Thôi, dừng lại. Thứ âm nhạc quái quỷ gì thế?”, vò đầu bứt tai tuyệt vọng như khi ông dạy tôi đàn thuở trước. Quả thật, những buổi học đàn ngày ấy là bi kịch cho cả hai bố con. Ông muốn tôi đàn vĩ cầm giỏi giang như ông,

mà tôi lại thích dương cầm. Ông kì vọng tôi thành thạo âm nhạc cổ điển - với ông đó là đỉnh cao của âm nhạc - trong khi tôi thích những bản nhạc vui nhộn bọn trẻ chúng tôi tự nghĩ ra. Buổi học thường kết thúc bằng vẻ mặt khổ sở tức tối của bố và nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt tôi. Mẹ tôi phải ra sức hòa giải cả hai.

Nhưng lần này bố tôi không nói gì, lặng lẽ lắng nghe hết khúc nhạc.

- Ta già rồi. Không cảm được điệu hồn các con bây giờ. Bọn trẻ đã khác. - Ông lại lẩm bẩm như tự nói với mình.

Khúc nhạc đã dứt mà bố tôi vẫn ngồi lặng.

Tiếng vỗ tay làm tôi giật mình. Tôi nhìn ra, thấy một bé đế tròn tròn lấp ló sợi râu trước cửa hang.

Bố tôi bảo:

- Cậu đế Míp hàng xóm đấy. Gia đình cậu ấy mới dọn sang gần nhà ta từ tháng trước. Cậu ấy mới mấy tuần tuổi thôi.

Tôi bước ra vườn. Bé Đế Míp với thân mình mũm mĩm, làn da nâu bóng, đôi mắt sáng nhìn tôi háo hức.

- Em thích anh chơi đàn à?



- Dạ, anh chơi đàn hay quá ạ. Anh có thể dạy em chơi không?

Tôi cười:

- Được, anh sẽ dạy em. Nhưng đợi em lớn xíu đã nhé. Em phải ăn thật ngoan, ngủ thật giỏi cho chóng lớn cái đã. Lớn xíu mới chơi đàn được.

- Dạ. - Cậu bé dạ ngoan ngoãn. - Em lớn thì anh cho em theo anh chơi nhạc nhé.

- Míp ơi! - Có tiếng gọi.

- Em về đây. - Míp hấp tấp nói với tôi. - Nhất định em sẽ mau lớn và theo anh chơi đàn.

Cậu chạy mất, khá nhanh nhẹn trên những cẳng chân bé cùn cũi, trông thật đáng yêu.

- Con chạy đi đâu thế? - Tôi nghe có tiếng hỏi.

- Con qua nghe anh Dế hàng xóm đàn mẹ ạ. Anh ấy đàn hay lắm luôn. Con nghe cứ muốn nhảy nhót theo tiếng đàn của anh ấy á. Lớn lên mẹ cho con theo anh ấy học đàn, mẹ nhé?

- Không được đâu, con. Anh ấy hư lắm, bỏ nhà đi hoài à, làm bố mẹ anh ấy rất buồn. Bố mẹ không muốn cho con đi xa như vậy đâu, nguy hiểm lắm con à.

- Con muốn đi mà mẹ.

- Thôi con ăn sáng đi. Mẹ đã chuẩn bị cho con sẵn món cỏ non mà con thích. Con thử xem nào.

Tôi bước ra vườn. Đêm qua tôi về muộn nên mãi miết về thẳng nhà. Giờ tôi mới có thời gian ngắm nghía khu vườn, nơi tôi sinh ra và lớn lên.

Lòng tôi có cảm giác ấm áp bình yên lạ. Nếu thời gian làm thay đổi rất nhiều thứ, cuộc sống bấp bênh chốn đô thị khiến một chàng Dế vụng về như tôi trở nên cứng cáp, thì khu vườn này vẫn còn như xưa. Cây cau, bụi hồng, chum hoa súng... vẫn xanh ngắt an lành. Nhớ tới ông Bồ Đề, tôi chạy về phía góc vườn.

- Ông Bồ Đề ơi!

- A, chàng nhạc sĩ trẻ của chúng ta đây mà... Lớn thế này rồi. - Ông chào tôi bằng nụ cười đôn hậu quen thuộc.

- Ông vẫn khỏe chứ ạ?

- Ông khỏe lắm, cháu cứ nhìn ông là biết.

Thời gian trôi qua, tuổi tác không làm bác già đi xíu nào, chỉ càng quắc thước, rắn rỏi hơn. Tôi tựa vào những sợi râu dài trắng xóa của bác, nghe tuổi thơ ùa về.



Tất cả vẫn còn như xưa. Ngoại trừ việc cây trong vườn đã lớn hơn, cây hồng đúng độ ra hoa dày hơn, từng chùm từng chùm tỏa hương thơm ngát. Xem nào, cô Mèo tròn trịa phúc hậu đang nằm phơi nắng kia nhất định là Mèo Hoa rồi.

- Cháu chào cô Mèo Hoa ạ.

- Ôi cháu đấy ư? Lâu quá rồi. - Cô ngẩng lên gạt gù. - Lớn lên đẹp giai hẳn ra đấy.

- Dạ, cô cũng rất đẹp ạ.

- Cô già rồi, đẹp gì nữa. Đã sờ sờ ra thế này. - Cô thở dài.

- Đâu có, cô vẫn rất đẹp ạ. - Tòì nói thật lòng. - Cháu đi nhiều nơi, gặp nhiều cô Mèo lắm, nhưng với cháu cô vẫn là cô Mèo đẹp nhất, dũng cảm nhất.

Đôi mắt cô Mèo Hoa lấp lánh. Có vẻ cô vui vì vẫn còn được khen đẹp. Cô cười:

- Đã biết ứng xử giao tế lịch thiệp vậy rồi. Nhưng cô rất vui, cháu ạ. Thanh xuân qua nhanh như một mùa hoa cải nở tàn, mấy ai giữ mãi được trẻ trung đâu. Nhìn các cháu lớn lên, lũ trẻ nhà cô cũng vậy, là niềm vui của người lớn. Các con cô giờ đã là những chàng Mèo nàng Mèo trưởng thành, tụi nó đã có cuộc sống riêng,

không còn quấn quanh cô nữa. Cô cũng đỡ bận rộn hơn, nhưng đôi khi cảm thấy trống vắng. Thịnh thoảng cháu về thăm bố mẹ, thăm lũ người già chúng ta nhé.

- Dạ, vâng ạ.

Mọi thứ thật sự rất tuyệt. Nếu có một chỗ bình yên để trở về, có một nơi nhất định không thay đổi sau tất cả những biến thiên, thì đó chính là khu vườn này. Tòì không biết ngày mai của tòi sẽ thế nào, nhưng nếu sức lực còn, tòi vẫn muốn quay về.



Tòì ở lại với bố mẹ tòi ba ngày. Trong ba ngày ấy, tòi tha hồ hưởng thụ cảm giác cậu con cưng. Mẹ ráng nhồi cho tòi hết những món tòi thích ăn hồi nhỏ, bố thì mơ mơ màng màng với ngày xưa nhưng vẫn muốn nghe tòi kể lại cuộc sống trên thị trấn. Đến đoạn tòi kể về cậu bé bị ốm được chữa khỏi nhờ tiếng đàn của tòi, dường như ông đưa tay lên dụi dụi mắt.

- Nghệ thuật là như vậy đấy. Dù có biến đổi thế nào, nghệ thuật vẫn là cái đẹp và có khả năng chữa lành tâm hồn con người. - Ông nói.

